

Καθώς θά τελειώνετε τό διάβασμα τοῦ περασμένου μας σημειώματος, φοβούμαι, πώς εἶναι δυνατόν νά σῶς ἦλθε στό νοῦ ἕνα ἐρώτημα. Θά εἶπατε, ἴσως: Καλά καί ὠραία αὐτά, ἀλλά πόσο θά πρέπει νά περιμένουμε ἀκόμα γιά νά γίνουν; Αὐτό, γιά νά πραγματοποιηθοῦν, θέλουν αἰῶνες ἀτελειωτους. Γιά νά ἐπικρατήσῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ σέ τέτοιο βαθμό, καί νά γίνουν πραγματικότητες ὅλα ὅσα εἶπαμε στό περασμένο μας σημείωμα, θά χρειασθοῦν ἴσως χιλιάδες, ἤ, τό λιγώτερο, ἑκατοντάδες χρόνια. Ἐμεῖς, θά πῆτε, εἴμαστε βιαστικοί. Θέλουμε νά ἴδουμε σύντομα τά ἀποτελέσματα. Θέλουμε τώρα ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ ἡ καινούργια, ἡ εὐτυχισμένη ζωῆ.

Νά, σῶς εἰπερνοναίς ὄχι; Τώρα, ἀμέσως. Νά ἀρχίσουμε τό κτίσιμο, τήν ἔφαρμογή. Πρῶτοξή: Νά συμφωνήσουμε στά σοβαρά! Εἶπαμε, ν' ἀρχίσουμε τό κτίσιμο, τήν ἔφαρμογή. Ὁχι ν' ἀρχίσουμε τά σχέδια, γιατί θά πρέπει νά ἐξηγηθοῦμε ἀπό τώρα: ἄλλο τό σχέδια καί ἄλλο τό κτίσιμο. Ἄν θέλουμε ν' ἀρχίσουμε τό κτίσιμο, θά πρέπει πραγματικά ν' ἀρχίσῃ κτίσιμο.

Τό λάθος τῶν βιαστικῶν εἶναι συνήθως αὐτό: "Α, σοῦ λένε, ἐγώ δέν μπορῶ νά περιμένω! Ἐδῶ βλέπω, πώς γιά νά τελειώσῃ αὐτό τό κτίριο θέλει πολύν καιρό. Ἐγώ, ὅμως, βιάζομαι. Πρέπει ὅ,τι ἔχει νά γίνῃ, νά γίνῃ σήμερα, τώρα, αὐτήν τήν στιγμή". Πολύ καλά! Αὐτήν τήν στιγμή, θά ἔλαγε κανείς, πώς ἀξίζει νά θαμώσουμε τήν πρακτικότητά καί τόν κῆλο αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Θά ἔπρεπε νά περιμένουμε θαύματα ἀπό κάτι τέτοιους, καθώς θά τοῖς δοῦμε, καί θά ριχτοῦν στή δουλειά:

Καί πραγματικά, ρίχνονται στή δουλειά. Ἀλλ' ἐντί ν' ἀρχίσουν τό κτίσιμο, ὅπως μῆς εἶπαν ὅτι θά κάνουν, ἀρχίζουν, βέβαια, καί κτίζουν, ἀλλά κτίζουν στό χαρτί! Δηλαδή, εἰσιμάτουν σχέδια. "Ἐτάσου, στάσου" σοῦ λένε "καί θά δῆς". "Θά δῆς τί ὠραία καί ~~ἄ~~ εἶναι". Καί πραγματικά εἶναι ὠραία. Πολύ ὠραία. Ἰσότης, ἐλευθερία, σοῦ λένε, τέτοια ἐλευθερία, καί δέν θά εἶναι ἀνάγκη οὔτε κράτος νά θιάρχη. Τί νά τό κάνουμε τό κράτος; Γιά νά μῆς δεσμεύῃ; Κάτω, λοιπόν, καί τό κράτος! Ἰσότης; "Ἐκεῖ νά δῆς ἰσότης, στό σχέδιο τό δικό μας - σοῦ λένε, δέν θά θιάρχουν ἀνώτεροι καί κατώτεροι, ἡλιωματικοί καί στρατιῶτες, βιολογοί καί μαθηταί. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, ὅλοι θά εἶναι ἴσοι. Νά ἴδῃς!" "Ποῦ εἶναι τα" - τοῦς ρωτᾷς. - "Ποῦ εἶναι;" σοῦ ἀπαντοῦν "Ἀμέσως, τώρα ἀμέσως. Σέ λίγο εἶναι ἔτοιμα". Ἀλλά ὁ κόσμος, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, δέν βλέπουμε τίποτε. Μόνο σχέδια. Ὁραία, βέβαια, σχέδια, ἀλλά, πάντως, ὄχι πραγματικότητας. Γιατί στήν πραγματικότητα βλέπεις βῆτι γίνεται ἐντολῶς τό ἀνάλογο, ἀπ' ὅσα εἶχαν προσαχθῆ. Ἄν πῆς, π.χ. γιά ἐλευθερία. "Ὁχι μόνο δέν βλέπεις τήν ἀπόλυτη ἐλευθερία καί υποχθῆσαν, μά δέν ἔχεις τό δικαίωμα οὔτε νά βῆξῃς. Ὁχι μόνο δέν ἔχεις δικαίωμα νά κάνῃς κάτι ἀντίθετο ἀπ' αὐτό καί σέ διατάσσουν, ἀλλά δέν ἔχεις τό δικαίωμα οὔτε καί νά σκεφθῆς ἀντίθετα. Ἐσκέφθης κάτι ἀντίθετο, ἢ ὅτι ἐσκέφθης ἀντίθετα; Ἀμέσως σέ στέλλουν στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως

"Ἄν πῆς καί γιά ἰσότητα; Μεγαλαῖο! Πραγματικά, ὅλοι εἶναι πιά ἴσοι, γιατί ὅλοι, ἐκτός ἀπ' ἡμιμιά δεκαριά, ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι εἶναι δοῦλοι. Δοῦλοι, ὄχι μόνο στό σῶμα, ἀλλά καί στό πνεῦμα, δοῦλοι, καί πρέπει νά ζοῦν σάν ρομπότ καί νά ἐκτελοῦν ἀμέσως ὅ,τι οἱ ἄλλοι, αὐτοί οἱ δεκά-δάδεκα διατάζουν. Καί τό δάκρυ τρέγει ποτάμι καί ἀνακατώνεται μαζί μέ τόν ἰδρῶτα καί μέ τό αἷμα, καί ζεχυλιζοῦν ἀπ' τῶν κέρφημα στρατόπεδα τοῦ τρόμου καί τῆς ἐξασθλιώσεως.

"Ἄν τώρα εἶσαι μακριά ἀπ' τήν τσιμκίδα τους, τόσο μακριά, καί νά μῆν φοβᾶσαι νά σέ ἀρκάξῃ, θά τολμήσῃς νά ρωτήσῃς: "Μά καί εἶναι αὐτά καί εἶπαμε; Δέν εἶπαμε, πώς ὅ,τι θά γίνῃ θά ἔπρεπε νά γίνῃ τώρα; Δέν μῆς εἶπες, ὅτι δέν εἶχες καιρό νά περιμένῃς; Ποῦ εἶναι αὐτά καί εἶπαμε;" "Περίμενε,

φίλε μου, περίμενε" θά σοῦ ἀπαντήσῃ, "Τέτοια πράγματα δέν γίνονται ἀμέσως, θέλουν τόν καιρό τους. Περιμένετε, φίλοι μου, περιμένετε", λέγει ὁ βιαστικὸς φίλος φίλος μας καί προσπαθεῖ νά ἐξαφανισθῇ ἀπὸ μπροστά μας.

Ἄγε, ἄγε, δέν τὸν ἀφίνουμε. "Ἔλα εἰς", τοῦ λέμε, "Κά σοῦ ποῦμε κάτι; Ἄγε, ἄγε, ν' ἀρχίσουμε τὸ κτίσιμο αὐτὴν τὴν στιγμή; Ναι, αὐτὴν τὴν στιγμή; Οὐτε λεπτοῦ καθυστέρηση." Ἦως;

"Ἔ, γι' αὐτὸ θά πρέπει νά περιμένετε τὸ ἐπόμενον φύλλο.

Ο ΠΑΤΗΡ ΙΕΡΕΝΥΜΟΣ